

Adrie weet als geen ander hoe weer en seizoen het agrarische leven bepalen

Boer Chris vindt zelf de boerin van zijn leven

LIJNDEN/NIEUW-VENNEP -

Vier jaar geleden wilden buurmeisjes Chris opgeven voor Boer zoekt vrouw. Hij was op zijn 26ste nog vrijgezel en ze dachten dat hij wat hulp kon gebruiken. Maar de inschrijving voor dat seizoen was al gesloten. En het jaar erop had hij zijn Adrie al gevonden, zonder hulp van Yvon Jaspers en haar ploeg.

Vrijdag geven de boerenzoon uit Lijnden en de boerendochter uit Nieuw-Vennep elkaar het ja-woord. Adrie (26) heet dan Klaasse Bos-Bos. In de generatie van de opa's en oma's was zo'n boerenhuwelijk nog verplicht. De ouders van tegenwoordig laten hun kinderen daar vrij in. En Adrie ziet veel 'boerenmeiden andere kanten opgaan'. „Ik trouw nooit met een boer”, hoorde Chris vriendinnen zelfs zeggen. „Je kan nooit iets met ze plannen.”

Adrie weet als geen ander dat het weer en de seizoenen werk en leven van een agrariër bepalen. Als het weer om spuiten of ander agrarisch werk vraagt, kunnen ze dus niet naar een verjaardag. Boer ben je nu eenmaal niet tussen negen en vijf. En in de zomer is het meeste werk te doen. Maar toch, met handig plannen slagen ze er altijd in om er in juni en juli regelmatig op uit te trekken.

Zij heeft dan de 'eerste bloemen' gehad op het land dat ze met haar moeder aan de Spieringweg bij Zwaanshoek 'be-teelt'. En als het goed is, groeien de spullen die hij heeft gepoot en gezaaid in het gebied tussen Polderbaan en A4, rustig door.

Knieën

Vorig jaar vroeg Chris haar tijdens zo'n weekendje ten huwelijk. Het betekende natte knieën op het stand van Texel, want hij wilde zijn prinses wel 'netjes vragen'.

Terug in de polder volgde een strakke operatie: „Want de agrariërs van tegenwoordig sms'en en e-mailen wat af”, weet Chris. „En als één iemand het eenmaal weet...”

Maar gelukkig, degenen die ze persoonlijk wilden vertellen over het voorgenomen huwelijk, konden hooguit iets vermoeden. Het enthousiasme was groot, tot opa aan toe. Hij heeft al genoeg kleinkinderen die dingen met computers doen waar hij niets van snapt; dit is eindelijk weer eens 'vertrouwd'. De vader van Adrie vroeg zich wel af hoe ze het gaat doen: wonen in Lijnden, de bloemenbusiness bij Zwaanshoek en af en toe bijspringen bij pa aan de IJweg tussen Nieuw-Vennep en Hoofddorp. Want als dat nodig is, rijdt Adrie net zo gemakkelijk bieten, zaait ze tarwe of laadt ze stro bij pa of bij Chris.

Net voordat de vlam over-

sloeg, was Adrie in het bestuur gekomen van de Plattelands Jongeren Gemeenschap (PJG). Zo organiseerde ze besloten schuurfeesten voor boerenkinderen en andere jeugd. Ze weet dat daar mooie dingen groeien. Bij hen was het in De Bolle Olifant al gebeurd.

Adrie kende de broers van Chris' vrienden, was bij zijn groep gaan staan en al snel kwam het tot een date zoals alleen boeren die kunnen maken. Ze zouden op vrijdag of zaterdag naar de film gaan, afhankelijk van de aardappelen. Welnu, de vrijdagavond riepen de piepers. Het werd dus zaterdag. En wat helemaal handig was: zijn stapvrienden dachten

die avond dat hij nog in de aardappelen zat...

Hoewel ze het tv-programma dus niet nodig hebben gehad, kijken ze wel elke week naar de zoekende boeren. Hier in het westen is het toch anders, denken ze wel eens. Hier heeft een boer meer contacten; vragen mensen naar de tarwe van Bos of maken ze foto's van de vliegtuigen die bij Klaasse Bos overschieten.

Verder kijken ze vooral naar bedrijven achter de mensen. Zo ziet Chris met genoeg hoe kleine veehouders naast supergrote en moderne bedrijven opduiken. Adrie vindt het mooi dat iedereen kan zien met hoeveel liefde boeren planten en

dieren laten groeien.

„Het werkt positief”, vindt Chris. „Boeren worden al te vaak neergezet als milieuvuilers. Mensen vergeten dat we voedselproducenten zijn.” „En van alle markten thuis”, weet Adrie. „Vroegen zeiden ze dat je altijd nog boer kon worden. Nu hebben de meeste boeren hbo. Wij ook. Je moet ook goed zijn in biologie, scheikunde, boekhouden. Noem maar op.”

Hij: „Het is beroep en hobby tegelijk.” Zij: „Een manier van leven is 't. De natuur, een bepaalde vrijheid. Afwisselend. Als het druk is, sta je opeens voor tien man te koken. En in de winter hebben we tijd om te schaatsen”, glimmen haar ogen.